

κνήμαι, καὶ τὸ χέρι της ἔτρεμε στηριζόμενον ἐπὶ τοῦ μήλου τῆς θύρας. Καὶ ἡ ἰδική μου ταραχή, καὶ τὸ ἰδικόν μου θάμβος πῶς ἐξεδηλώθη, νομίζετε; Καὶ τί ἀπήντησα εἰς τὸ ἡδονικὸν ἐκεῖνο «Νᾶ! τοῦ εἶπες πῶς μ' ἀγαπᾷς· ἀλήθεια εἶνε;» Ἴδου τί ἀπήντησα:

— Ψέμματα σοῦ εἶπεν ὁ Σπύρος· ἐγὼ δὲν τοῦ εἶπα τίποτε γιὰ σένα· ψέμματα.

Καὶ τίποτε ἄλλο· ἀπέμεινα ἄλαλος ἐνώπιόν της καὶ ἡλίθιος. Ἀλλὰ ἡ κόρη τοῦ βουνοῦ τῆς Ρούμελης δὲν ἐννοοῦσεν ἀπὸ τοιαύτας ἀπαντήσεις καὶ τοιαῦτα ἀργολογήματα. Ἔως οὗτου συνέλθω, ἐκλείσεν ὁρμητικῶς τὴν ἐξώπορτα—δὲν εἶχαμεν καὶ καιρὸν εἰς τὴν διάθεσίν μας—καὶ ἐξηφανίσθη.

Ἐκτοτε πολλάκις ἐπανῆλθεν εἰς τὸ σπίτι, ἀλλὰ ποτὲ δὲν κατεδέχθη νὰ ῥίψῃ τὸ βλέμμα της ἐπάνω μου, νὰ δώσῃ τὴν παρὰ μικρὰν προσοχὴν εἰς ἐμέ. Καὶ εἶχε δίκαιον.

Δὲν ἔχω δίκαιον καὶ ἐγὼ νὰ συγκινοῦμαι τόσον ἀπὸ τὸ «Παλῆθ' τραγοῦδι τοῦ νέου καιροῦ», ἐκεῖνο τὸ τραγοῦδι τὸ ὁποῖον ἐχάραξεν ἐπὶ μαρμάρου ὁ ἀθάνατος ποιητής;

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΣΚΟΡΠΙΑ ΦΥΛΛΑ

Ὁ πλοῦτος ἦτο ὁ μοχλός, ὃν ἐζήτει ὁ Ἀρχιμήδης, καὶ δι' οὗ δύναται τις νὰ κινήσῃ τὸν κόσμον.

*

Ἡ αἰδὼς πρέπει νὰ ὑπερασπίζῃ τὸ κάλλος, ὥς ἡ ἄκανθα τὸ ρόδον.

*

Εἷς μωρὸς θὰ εὖρῃ πάντοτε ἓνα μωρότερον ὅστις τὸν θαυμάζει.

*

Ὁμίλει πρὸς τὸ βλέμμα, ἂν θέλῃς νὰ κινήσῃ τοῦ ἄλλου τὴν καρδίαν.

*

Ὅλη ἡ εὐτυχία τῆς ζωῆς ἔγκειται κυρίως εἰς τὸ μετριάξαι τὰς ἐκ τῶν πόνων ἐντυπώσεις.

*

Οἱ πλούσιοι ἔχουν κόλακας καὶ οἱ πτωχοὶ φίλους.